k Pánu svému, něco lepšího než toto naleznu tam výměnou.“ I pravil mu druh jeho v rozhovoru: „Chceš být nevděčný vůči tomu, jenž stvořil tě z prachu, pak z kapky semene a nakonec tě obdařil lidskou podobou? Však já hovořím: On je Bůh, Pán můj, a já k Pánu svému nepřidružuji nikoho. Kéž bys byl, když do zahrady své jsi vstoupil, pronesl: Nechť stane se, co Bůh chce, a není moci kromě u Boha! A vidíš-li mne majetkem a dětmi chudšího, možná, že mne Bůh obdaří lepším, než tvá je zahrada. A možná že postihne ji z nebes pohromou, takže stane se jednou zrána zemí pustou, či voda její v hlubinách země zmizí a tobě se nezdaří nalézt novou.“ A stalo se tak a plody jeho byly zničeny a jal se majitel lomit rukama nad tím, co vynaložil na ni a že od základů je zpustošena nyní, a volal: „Kéž bych byl nikoho k Pánu svému nepřidružoval!“ A neměl čeleď žádnou, jež by mu pomohla kromě Boha, a nedočkal se pomoci. A tady přísluší ochrana jen Bohu skutečnému; a On nejlepší je v odměňování a k nejlepšímu vede konci. ”

(Kehf: 32-44)

Lidské filozofické a etické systémy selhávají a neposkytují definice, hranice a výklad místa morálních hodnot. Skutečnou příčinou rozdílů mezi nimi je nejednotnost jejich klasifikace toho, co je zlo a co je dobro, stejně jako neshoda v tom, jak zohlednit a kvalifikovat specifické okolnosti a motivy lidského jednání. Tyto rozdíly pramení v odlišném přístupu a vnímání světa různými lidmi. Neshodují se ani v otázce existence stvořitelů, jejich počtu, vztahu mezi transcendentnem a člověkem, mezi lidmi a mezi nimi a jejich historií. Proti nim vyvstává alternativa víry a podřízení se Stvořiteli a Jeho Zákonu, vyúsťující v odvržení všeho, co zakazuje a co je zlé a přimknutí se ke všemu, co přikazuje a je dobré. Víry, která žene člověka k co nejhlubšímu poznání svého okolí a tím také jak ke zlepšení vztahu mezi ním a jeho Stvořitelem, tak ke zkvalitnění sebe sama a vztahu k ostatním lidem, živým bytostem i neživé přírodě. Víry, jejíž učení je racionální, dokonalé, jasné, reálné, prorocké a vizionářské, uměřené, srozumitelné, nenapodobitelné a rovnostářské. Víry, která neznamená zavrhnutí všeho, co bylo před ní, ale naopak zušlechtění, dovršení a naplnění všeho tohoto.

Tato slova neznamenají útok ani na tvou osobu, ani na tvou pozici či majetek. Rozhodnutí je jen na tobě. Máš právo islám svobodně odmítnout a nesmíš být k jeho přijetí donucen, jak ti dnes řekne každý. Já ti říkám ještě i něco jiného. Můžeš islám také přijmout. Ale hlavně a ze všeho nejdříve jej musíš poznat, aby ses dozvěděl, o co se vlastně jedná. Jedině tak to bude rozumné, zvážené, vyzrálé a hlavně tvoje rozhodnutí.

Proto se, drahý příteli, zastav a zamysli. To je jediné, oč tě prosím. Nechci, nemám zájem a nesmím tě jakkoli zahánět do kouta. Ani ti nemám proč lhát. Pokud se zamyslíš, stejně poznáš, jestli jsem ti lhal, či nikoli. Jen přemýšlej, třeba o tom, co nového ti tyto řádky sdělily a proč ses to dozvěděl až nyní, proč jsi to předtím nevěděl a jestli to, abys nevěděl, náhodou někdo nechtěl. A pak, až si budeš jist, rozhodni se podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

Pamatuj, že všichni kolem tebe chtějí jen tvoje dobro.

A proto si ho od nich nenechej vzít.

Mír každému, kdo kráčí po Přímé Stezce!

Napsáno lhostejno kde, lhostejno kdy, jedním služebníkem Božím.

Více informací o islámu na: e-islam.cz.
Vydáno ve spolupráci s Muslimskou obcí v Praze, praha@muslim.cz

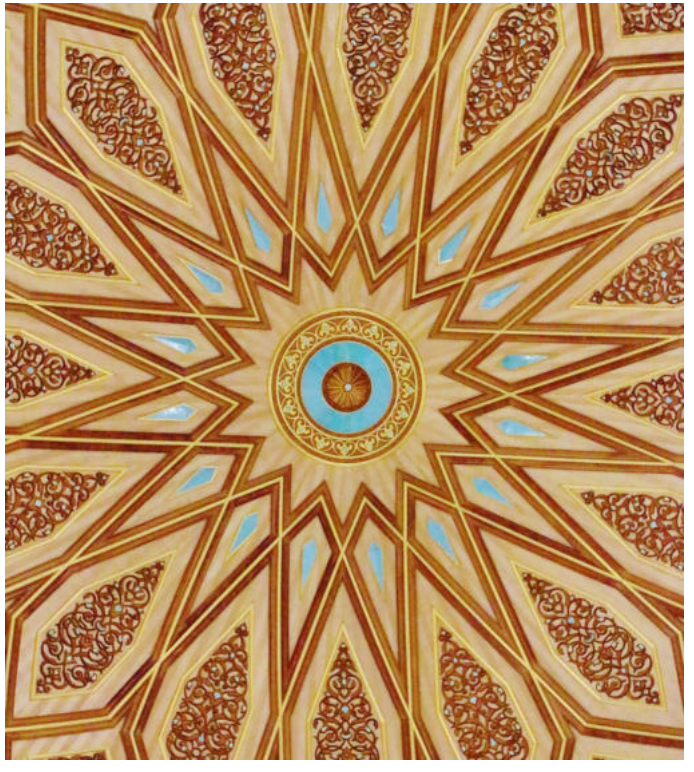

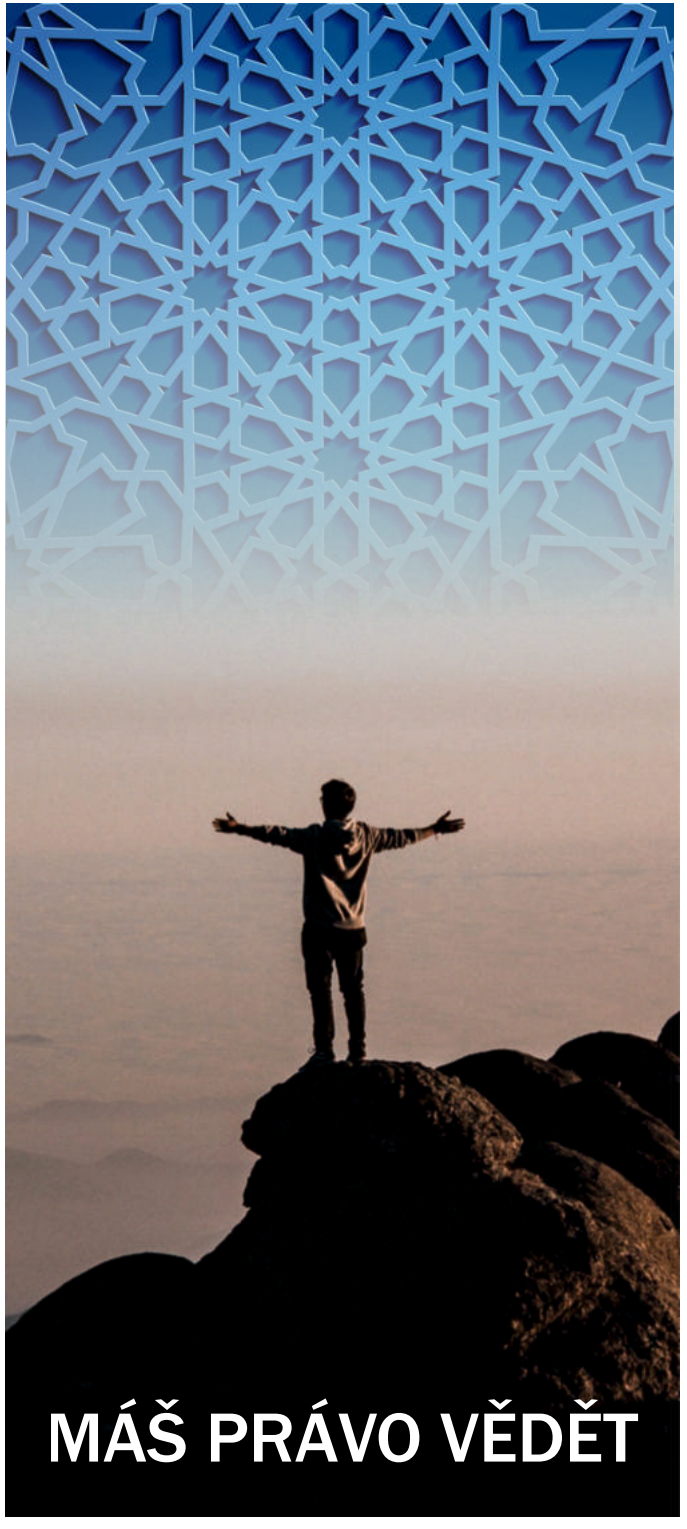

Milý příteli!

V poslední době jsi patrně zaregistroval slova Alláh, islám a Muhammed. Od doby, co se svět stal malou vesnicí, snad nepominul den, abys o tom neslyšel. Co však tato slova znamenají?

Máš právo to vědět. Je to tvoje nezpochybnitelné a nezcizitelné právo. Máš právo vědět, že Alláh není jméno pouštní modly. Je to jméno Nejvyššího, Jediného Pravého Boha, kterým se k němu obrací jeho arabsky hovořící služebníci. Je to jméno pro Stvořitele veškerenstva. Podobně zněla i jména Boha v hebrejštině (Elohim) a v aramejštině (Alaha), semitských jazycích, ve kterých byla psána Bible a kterými patrně hovořil i Ježíš, Boží služebník a Posel.

Víra, že tento svět, včetně rostlin, zvířat, vody, kamení, písku, hlíny a skal, neviditelných bytostí, anděly nevyjímaje, má absolutně jednoho Jediného Stvořitele, který Jediný má výsadní právo být uctíván a ke kterému nemožno přiřadit společníka, (proč ostatně uctívat něco, co samo o sobě nemá moc ani ničit, ani tvořit, ani škodit, ani přinášet užitek, když je tu Někdo, kdo tuto schopnost samostatně a absolutně má?), víra, že tento stvořitel je Všeznající o minulosti, přítomnosti i budoucnosti celého univerza a víra, že vše, co můžeš vnímat, jednou pomine a navrátí se na věčnost, ke svému Stvořiteli, je jádrem poselství všech Proroků, Poslů a nositelů Svatých Písem od Adama, přes Mojžíše a Ježíše, jenž sám nechtěl být zbožštěn, až po Muhammeda, mír a požehnání s ním, jenž je posledním z nich. Jeho poselství, které je stejné, jako poselství všech jeho předchůdců, se Bůh zaručil uchovat jako vedení pro všechny národy, rasy i světy, aby se s ním každý mohl seznámit. Každému pak bude důkazem buď pro něj, nebo proti němu. I ty máš právo ho poznat. I když to následně odmítneš, věz, že tento život má svůj konec a i ty se jednou budeš muset podřídit Božímu řádu ve chvíli své smrti.

Přijetí tohoto poselství znamená odevzdat se do vůle Boží zcela úplným podrobením se Bohu dobrovolně, z vlastní vůle a rozhodnutí, jakožto plod vlastní niterné víry. Toto se nazývá arabským slovem islám, přičemž výraz muslim označuje jedince, který se k tomuto odhodlal.

Příteli! Stvořitel tě zahrnul svou ohromnou přízní a svými dary, od zdravého těla i mysli, po jídlo a střechu nad hlavou, včetně lásky těch, kdož tě milují. Tvůj Stvořitel ti dává toto vše bez ohledu na to, zda v Něj věříš a uctíváš Jej, či nikoli. Islám pak není nic jiného, než vyjádření vděku za tyto dary způsobem, který odpovídá jejich nevyčíslitelné hodnotě a Osobě Dárce, který ti je věnoval.

Za tento vděk získáváš věčnou odměnu v protikladu k pomíjivému daru. Na rozdíl od něj je tato odměna trvalá, ale obdrží ji jen někteří.

I ty máš právo vyměnit uctívání a službu stvořenému za službu Stvořiteli. Proč být otrokem něčeho, když tě Stvořitel stvořil svobodného? Proč se podřizovat, zpovídat se a následovat někým vymyšlená pravidla, když Stvořitel, který tě nejlépe zná v celé šíři tvých kvalit i poklesků, ti tato pravidla pro úspěšný, klidný a mravný život Sám ze Své Milosti nabízí? Tento soubor pravidel je Jeho Zákon, který se v arabském jazyce označuje slovem Šarí'a. Není výčtem krutých trestů, ale je tu proto, aby ochránil tvou víru, tvůj život, tvé zdraví fyzické i duševní, tvou rodinu i tvůj majetek. Aby zajistil vše, co prospívá a je přirozené a zamezil všemu, co je nepřirozené a škodí jak tobě, tak i celému lidstvu. Týká se tvé víry, tvého uctívání, tvé mravnosti, stejně jako společenské, ekonomické a politické stránky tvého života, lhostejno jsi-li v pozici dítěte, rodiče, nadřízeného, podřízeného, manžela, souseda, spolupracovníka, obchodního partnera, či vládce.

Máš právo vědět a vnímat, že zlo je jen prázdný pojem pro nedostatek, či absenci dobra a řádu. Děje se tam, kde není dodrženo to, co přikázal Stvořitel. Existuje jen kvůli svobodě našich rozhodnutí a jeho smysl tkví v tom, že naše mysli, zvyklé uvažovat v kontrastech, skrze to, co dobro není, naopak vidí, co dobro je. Pakliže není dodržován moudrý a spravedlivý Boží Zákon, dříve nebo později se objeví právě hmatatelné problémy a konkrétní zlo.

Podrobíš-li se takto Bohu a vydáš-li se na cestu dobra, pak již nekladeš dělicí čáru mezi svůj duchovní a každodenní život, protože to, čemu věříš, tě formuje a vede i tvá rozhodnutí. Seznáš, že hmotné není samo o sobě špatné, vyspívá ve vyšší úroveň, je-li kultivováno duchovnem, že na pravomoc rozhodovat má největší nárok ten, kdo je pro to nejlépe vybaven odborně, zkušenostně i mravnostně, že každý čin podle Božího Zákona v reálném světě pak má hluboký duchovní náboj a nespornou autoritu, že Boží Zákon neklade člověku nic, co nemůže unést a je zcela v souladu s nadčasovou humánností, která překračuje hranice států, národů a kontinentů, že káže pravdu, svobodu, nesobeckost, odvahu, rovnost, skromnost a štědrost v protikladu ke lži, egoismu, nenávisti, zbabělosti, šovinizmu, pýše a lakotě. Uvidíš etiku, která nezávisí na vnějších příčinách, ale jen na víře každého jedince a jeho touze po dobru, kdy společenský tlak a sankce vládců jí pouze pomáhají, i když by zmizely, je připravena fungovat i bez nich, protože je živena a poháněna silou, která stojí nad celým vesmírem, silou, ke které lidé instinktivně inklinují.

Tomuto všemu učí Korán, svaté písmo islámu a přímá, nestvořená Řeč Boží. Viděl jsi z něj něco jiného, než pár nedokonale přeložených vět, vytržených z kontextu? Víš, že toto Písmo říká také toto?

„Pravda přichází od Pána vašeho; kdo chce, ať věří, a kdo chce, ať nevěří!“ A věru jsme připravili pro nespravedlivé oheň, jenž hustým dýmem je obklopí. A poprosí-li o pomoc, bude jim pomoženo vodou podobnou kovu roztavenému, jež spálí tváře jejich. A jak odporný to nápoj a jak hnusné to místo pobytu! Ti však, kdož uvěřili a zbožné skutky konali, budou odměněni, a nedopustíme, aby se ztratila odměna těch, kdož dobré činili. Jim budou patřit zahrady Edenu, pod nimiž řeky tekou; tam budou se náramky zlatými zdobit, do šatů zelených z hedvábí a brokátu se odívat a v nich na lehátkách odpočívat. Jak krásná to odměna a jak výtečné to místo pobytu!“

(Kehf: 29-31)

Jak se postavíš k tomu, co k tobě nyní přichází, je zcela na tobě. Je však spravedlivé říci, že každý další tvůj krok bude provázen následky, buď dobrými, nebo špatnými, v případě že půjdeš cestou těch, kteří pro svou krátkodobou pohodu strčili hlavu do písku a odmítli podívat se na věci trochu jiným způsobem, nebo, ještě hůře, dívat se na věci jinak bránili i jiným.

Tím se nechce hanit to, na čem jsi nyní ty. Tímto ti zamýšlím ukázat, že věci jdou i jinak a lépe. Dostalo se mi něčeho tak nádherného, co ani nelze lidským jazykem popsat. Proto tě volám, proto tě oslovuji, jedině proto, abych se o toto nádherné dobro s tebou rozdělil. Na tobě je jen to, jestli mé pozvání přijmeš. Nic více.

Před chvílí jsme citovali slova Koránu. To, co jsme z nich uvedli, pokračuje dále barvitým podobenstvím:

„Uveď jim podobenství o dvou mužích, z nichž jednomu jsme dvě zahrady révy vinné dali, obklopené palmami, a mezi nimi jsme obilí zaseli; a obě zahrady plody své přinesly a pána svého v ničem nezklamaly a mezi oběma jsme řece téci dali. A měl ovoce a řekl druhu svému při rozhovoru: „Mám více majetku než ty a mocnější jsem i rodem svým.“ Pak do zahrady své vstoupil a sám sobě ukřivdil říkaje: „Že někdy toto zanikne, si nemyslím, a nedomnívám se, že kdy dostaví se Hodina; a věru i kdybych navrácen byl